

JAN WIESŁAW WYSOCKI

prof. zw. dr hab.

pracownik naukowy Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie;

Ur. 18 czerwca 1950 r. w Łowiczu; mieszka w Warszawie.

Świadectwo dojrzałości uzyskał w 1968 r. w VI Liceum Ogólnokształcącym im. Obrońców Helu w Gdańsku. Studiował w Gdańsku, Lublinie i Łodzi. W 1974 r. w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim na Wydziale Teologicznym (specjalizacja w zakresie historii Kościoła) uzyskał magisterium na podstawie pracy *Martyrologia duchowieństwa w KL Stutthof 1939-1945*. Równolegle studiował filologię polską, którą ukończył w Uniwersytecie Łódzkim w 1978 r. broniąc pracy *Twórczość literacka więźniów Majdanka 1941-1944*. W 1981 r. studia doktoranckie w Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie uwieńczył obroną rozprawy *Życie religijne więźniów KL Auschwitz w latach 1940-1945*. Studium w wersji poszerzonej ukazało się drukiem w 1982 r. (wyd. 2 w 1999 r.) pt. *Bóg na nieludzkiej ziemi. Życie religijne w hitlerowskich obozach koncentracyjnych (Oświęcim-Majdanek-Stutthof)*. Habilitował się w ATK w 1993 r. dysertacją *O. Anicet z Frydlądu, kapucyn 1875-1941. Studium biograficzne*. 11 kwietnia 2003 r. otrzymał tytuł profesora zwyczajnego.

W 1989 r. przebywał na trzymiesięcznym stypendium naukowym w Instytucie Józefa Piłsudskiego w Nowym Jorku.

Otrzymał dwukrotnie *Nagrodę Pokojową im. M. Kolbego i R. Schneidera* (1980 i 1982), nagrodę literacką E. Mossmaiera z NRF (1987), nagrodę *Varsaviana* (2002) oraz nagrodę im. Jerzego Ślaskiego (2009).

W latach 1995-1996 wykładał historię najnowszą w Wyższej Szkole Służby Społecznej w Suwałkach. Od 1997 r. pracownik naukowy ATK, dziś Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie. Kieruje katedrą historii XIX i XX wieku. Pełnił funkcję prodziekana i dziekana Wydziału Nauk Historycznych i Społecznych. Był członkiem senatu UKSW.

Pracował jako dziennikarz, pedagog, archiwista i urzędnik państwowy.

Współtworzył Klub Inteligencji Katolickiej w Łowiczu. W 1978 r. sygnował list do E. Gierka w sprawie katolickich stowarzyszeń akademickich. Od 1978 r. związany ze

środowiskami opozycji, m. in. z Ruchem Obrony Praw Człowieka i Obywatela (współpracował z Benedyktem Czumą, Andrzejem Woźnickim, Andrzejem Ostoją-Owsianym i Karolem Głogowskim), Konfederacją Polski Niepodległej, Klubem Politycznym *Wolność i Solidarność*, Klubami Służby Niepodległości, Stowarzyszeniem Opieki nad Więźniami „*Patronat*”. Współdziałał ze środowiskami niepodległościowymi (m.in. Wojciechem Ziemińskim) i „rewizjonistami” paxowskimi – Romualdem Szeremietiewem, Tadeuszem Stańskim, Konradem Pstrąg-Bieleńskim, Tadeuszem Jandziszakiem i Tadeuszem Walentynowiczem. Był członkiem Konfederacji Polski Niepodległej. W sierpniu 1980 r. przebywał od początku strajku w Stoczni Gdańskiej i następnie współpracował z prof. Jerzym Łojkiem, kierującym Pracownią Historii Najnowszej w Ośrodku Badań Społecznych Regionu Mazowsze NSZZ *Solidarność*. Zaangażowany w podziemnych strukturach „S” Łowiczu; m.in. współorganizował poświęcenie sztandaru „S” im. ks. Jerzego Popiełuszki. Przewodniczył miejskiemu Komitetowi Obywatelskiemu „*Solidarność*” w Łowiczu.

Publikował w prasie „drugiego” obiegu („*Wola*”, „*Opinia*”, „*ABC*” i innych) oraz szkice historyczne w wydawnictwach podziemnych.

W latach 1981-1989 nauczyciel w Niższym Seminarium Duchownym w Niepokalanowie; w latach 1984-1985 prowadził wykłady w Seminarium XX. Pijarów; uczestniczył w pracach badawczych Archiwum Wschodniego (Ośrodek KARTA).

Współpracował z zespołami i komitetami zajmującymi się upamiętnieniami w postaci pomników, tablic i opracowań oraz utrwalającymi narodową pamięć (m.in. tablica katyńska w kościele xx. Pijarów w Łowiczu i odbudowa pomnika Józefa Piłsudskiego i żołnierzy 10 pp w Łowiczu, rewaloryzacja Grobu Nieznanego Żołnierza w Warszawie w 1990 r. i budowa warszawskiego Pomnika Ofiar Agresji Sowieckiej 17 IX 1939 – Pomnika Poległym i Pomordowanym na Wschodzie).

W 1990 r. – jako pracownikowi Urzędu Rady Ministrów - powierzona została mu funkcja sekretarza generalnego Rady Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa (pełnił ją przez 1/2 roku, podejmując prace nad przywróceniem lwowskiego *campo santo* – Cmentarza Orłąt), następnie kierował jako redaktor naczelny pismem WP „*Żołnierz Polski*”, w latach 1992-1994 w Urzędzie ds. Kombatantów i Osób Represjonowanych był doradcą ministra i wiceministrem, od 1994 w MON (do marca 1999 r. pracował w Ordynariacie Polowym WP na stanowisku dyrektora tamtejszego archiwum i muzeum, następnie w Departamencie Społeczno-Wychowawczym (Departamencie Wychowania i Promocji Obronności).

W latach 2000-2010 był prezesem Fundacji Poległym i Pomordowanym na Wschodzie, która corocznie 17 września organizuje centralne uroczystości przy pomniku Poległym i Pomordowanym na Wschodzie w Warszawie, oraz przewodniczył przez dziewięć edycji Olimpiadzie *Losy Polaków na Wschodzie po 17 września 1939 r. Wyklęci* a także Radzie Muzealnej Muzeum Wojska Polskiego i Radzie Muzeum Niepodległości w Warszawie. Był też członkiem Rady Muzeum Ordynariatu Polowego WP (filia Muzeum m. st. Warszawy) i Muzeum w Łowiczu. Jest przewodniczącym Rady Fundacji *Żołnierze* oraz Komisji Historycznej i Pamięci Narodowej przy ZG ŚZZAK i Rady Programowej „*Biuletynu Informacyjnego*” ŚZZAK. Jest członkiem Zarządu Światowej Rady Badań nad Polonią i Towarzystwa Naukowego im. Stanisława ze Skalbimierza. Przewodniczy obecnie Komitetowi Głównemu Olimpiady *Losy Żołnierza Polskiego i Dzieje Oręża Polskiego*. Od początku (od 2011 r.) należy do grona organizującego Dzień Pamięci o Żołnierzach Wklętych-Niezłomnych (1 marca).

Przez śp. Prezydenta Lecha Kaczyńskiego został powołany do Rady ds. Kombatantów przy Prezydencie RP.

Jest prezesem Instytutu im. Prezydenta Ryszarda Kaczorowskiego, zaś w 2014 r. został prezesem Instytutu Józefa Piłsudskiego w Warszawie.

Jest honorowym członkiem ŚZZŻAK i honorowym obywatelem m. Łowicza (2007 r.) i Sejn (2010 r.).

Zajmuje się edycją źródeł do okresu II Rzeczypospolitej, dziejami duszpasterstwa wojskowego, historią wojskowości, biografistyką, regionalizmem oraz przejawami życia społecznego w sytuacjach granicznych w czasach totalitaryzmu.

Inspirował i organizował konferencje, spotkania i zjazdy naukowe. Uczestniczy w wielu przedsięwzięciach naukowych na forum krajowym i zagranicznym.

W 2010 r. Klub Jagielloński Św. Kazimierza w USA zaliczył go do prestiżowego grona 10 historyków Niepodległej Polski, zajmującymi się dziejami najnowszymi i najbardziej wyróżniającymi się w ciągu ostatnich 20 lat (Sławomir Cenckiewicz, Henryk Głębocki, Piotr Gontarczyk, Wojciech Materski, Janusz Odziemkowski, Włodzimierz Suleja, Krzysztof Szwagrzyk, Wiesław Wysocki, Jan Żaryn, Leszek Żebrowski).

Autor ok. 60 książek historycznych, wielu szkiców naukowych, publicystycznych i popularyzatorskich.

Działacz antykomunistyczny związany z formacją niepodległościową i ruchem solidarnościowym. Od Instytutu Pamięci Narodowej uzyskał status osoby pokrzywdzonej.

Odnaczony:

- Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski;
- Krzyżem Wolności i Solidarności;
- Krzyżem Wielkim z Gwiazdą i Komandorią Orderu Św. Stanisława;
- Krzyżem Św. Wiktorii *Pro Ecclesiae Lovicensis*
- Krzyżem Zasługi (Złotym i Srebrnym);
- Krzyżem Honoru Związku Legionistów Polskich;
- Krzyżem Zasługi Związku Piłsudczyków;
- Krzyżem Pamiątkowym 3 Dywizji Strzelców Karpackich;
- Krzyżem "Zasłużony dla ZKRPiWP";
- Krzyżem Sybiraków;
- Medalem Komisji Edukacji Narodowej;
- Medalem Dziedzictwa Kresów Wschodnich;
- Złotym Medalem "Zasłużony dla obronności";
- Złotym Medalem Opiekuna Miejsc Pamięci Narodowej;
- Medalem Pamięci Ofiar Katynia (Fundacja GOLGOTA WSCHODU ks. Zdzisława Jastrzębiec-Peszowskiego);
- Medalem Katyńskim;
- Medalem „Pro Memoria”;
- Orderem (medalem) Społecznej Fundacji Pamięci Narodu Polskiego „Polonia Mater nostra est”;
- odznakami resortowymi, pamiątkowymi i kombatanckimi.

Otrzymał w 2009 r. – z rąk Prezydenta RP Ryszarda Kaczorowskiego - od ministra Obrony Narodowej medal i tytuł Kustosza Tradycji, Chwały i Sławy Oręża Polskiego.

Członek zwyczajny (bez uprawnień kombatanckich) Okręgu Warszawa-Powiat Środowiska Grupa AK „Kampinos”.